

zením v tomto § uvedeným. Pro výplatu hotovostí u státních pokladen platí zvláštní předpisy, vydané v zájmu veřejném, takže výplata při složitém aparátu státním neděje se tak hladce jako výplata peněz osob soukromých. Tyto předpisy jsou všeobecně platné, nebyly exekucním řádem zrušeny a musí se jim též vymáhající věřitel podrobiti. Z toho však plyne jako nutný důsledek, že ustanovení exekucního řádu o vymáhání peněžitých pohledávek, nebyla-li pohledávka ve lhůtě rozsudkem stanovené zaplacená, proti eráru užití nelze.

Čís. 1345.

Doručení výpovědi knihovní pohledávky jest úkonem řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1486/21.)

Do usnesení prvního soudu, jímž doručena byla dlužníku výpověď knihovní pohledávky, podal jeden z věřitelů rekurs, jež rekursní soud zamítl. **Důvody:** Rekurs nelze se domáhati toho, aby zrušeny byly soudní oznámení dlužníku o výpovědi knihovní pohledávky a knihovní poznámka této výpovědi, z důvodu, že nedal k tomu příkazu. Soud není povinen, by zkoumal podpisy na soudních podáních co do jejich pravosti a v tom směru, zda ku podání příslušných návrhů byl dán příkaz čili nic. Návrh, o nějž tu jde, byl oběma oprávněnými podepsán a podpis jich vyznačen strojovým písmem, jímž i stěžovatel v rekursu jest podepsán. Tvrdí-li stěžovatel, že nedal k zákroku příkazu, jest mu volno domáhati se odstranění usnesení některým způsobem, nikoliv však rekurs.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů.

Důvody:

Doručení výpovědi knihovní pohledávky (§ 119 j. n.) jest úkonem řízení nesporného; srovnalá usnesení nižších soudů, pokud jsou v odpor brána, mají tudíž ráz usnesení, vydaných v řízení nesporném, proti kterým se dopouští mimořádný rekurs dovolací za předpokladů § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Tyto předpoklady zde jsou, neboť oznámením Dra K. bylo zjištěno, že podal výpověď za stěžovatele jako dědice Adolfa H-a, neby v jím k tomu zmocněn. Jest tu tedy zmatek § 2 čís. 3 nesp. pat., pokud se týče § 477 čís. 5 c. r. s., jenž platí obdobně též v řízení nesporném, pročez bylo vyhověno mimořádnému dovolacímu rekursu.

Čís. 1346.

Vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. o přerušení valutových sporů.

K návrhu vedlejšího intervenienta lze spor jen tehda k vůli jeho osobě přerušiti, má-li postavení společníka v rozepři dle §§ 20 a 14 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1488/21.)

O d v o l a c í s o u d zamítl návrh vedlejší intervenientky, by řízení bylo přerušeno dle vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., ježto vedlejší intervenientka je stranou jen tehdy, jedná-li se o nedílné soupeřství (§§ 14, 20 c. ř. s.). Takového nedílného soupeřství tu však není, nýbrž je zde pouhá solidarita dlužníků. Není-li však vedlejší intervenientka stranou, není tu podmínka k přerušení sporu dle nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Vládní nařízení čís. sb. 173/1921 přikazuje přerušení sporů, jimiž vymáhají se peněžité závazky na rakousko-uherské koruny též mezi osobami v odst. c) § 1 uvedenými, z čehož je patrné, že nařízení to má na mysli toliko soupeře bez ohledu na spoluvěřitele, již nežalují, anebo spoludlužníky, kteří nejsou žalováni. Co do vedlejšího intervenienta bylo by odůvodněno přerušení sporu jen tehdy, kdyby intervenient měl postavení společníka v rozepři dle §§ 20 a 14 c. ř. s. Poměr takový není patrný ani z rekursu ani ze spisu.

Čís. 1347.

Pokud stát (vojenská správa) může na řádném soudě vymáhati vrácení peněz, jež bývalou rak. uherskou vojenskou správou neprávem byly vyplaceny tehdejšímu příslušníku rak. uher. branné moci.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1489/21.)

Československý erár domáhal se na žalovaném vrácení tabákového relva, jež mu bylo v červnu 1918, prý omylem, vyplaceno. Žalovaný byl tehdy podplukovníkem v rak. uh. armádě. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl z důvodů věcných. O d v o l a c í s o u d zrušil sám od sebe napadený rozsudek i předchozí řízení jako zmatečné pro nepřípustnost pořadu práva a žalobu odmítl. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nehledě k domnělému duvodu zmatečnosti, vyřídil odvolání.

D ů v o d y:

Dle výsledků dosavadního řízení není tu předpokladů zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., jehož odvolací soud se dovolává pro svůj názor, že v této věci pořad práva toho času jest vyloučen; — neboť jednak není se dle obsahu žaloby domáháno náhrady škody, způsobené porušením povinnosti služební, jak dotýčný zákon všeobecně předpokládá (§ 1), jednak není ani tvrzeno, že byl vojenskými úřady vydán nálezný náhradník, kterému bylo by lze odporovati žalobou teprve po vyčerpání administrativního pořadu instančního (§ 2), nebo před tím odporem s účinkem, naznačeným v § 3. Dle přednesu žalující strany, který, dokud nebyl vyvrácen, jediné jest rozhodující, jde o nárok na vrácení částek, které byly bývalou rak. uh. vojenskou správou neprávem vyplaceny žalovanému, jenž dnes není v činné službě vojenské. Rozho-